

ДЖАНЕТ О. ДЖЕПСЪН
ПОСЛЕДНИЯТ ДОГОВОР С...
ДЯВОЛА?

Превод от английски: Маргарита Чурова, 1981

chitanka.info

Чуйте, о земни жители, прескръбната ми история за бедствия и безчинства. Помислете за злата ми участ, включително и за необходимостта да преведа това на отвратително трудния ви език. Да, плачете за мен, но не оставяйте тези проклети човешки сълзи да падат върху козината ми, те смъдят.

Някога бях щастливо същество, доволен от работата си като обслужващ Компютъра на нашата планета, Прекрасния Ъксълп, и твърдо решен да спечеля научната степен, за която бях работил много години. Компютърът е в Сградата на Приложните Науки, огромно и сложно здание, картотеката на което се претоварва, така че аз не съм изцяло отговорен за случилото се.

Въпреки че бях изучавал земни ръкописи във връзка с доктората си, съвсем по погрешка името ми беше включено в списъка на ъксълпските Събирачи и — ужас на ужасите — бях определен за Земята. Нещо повече, съответните документи, уведомяващи ме за тази нова длъжност, се загубили по пощата. Положително не беше моя вината за това. Въобще не бях подготвен.

Земната история ми беше позната не само заради дисертацията ми на тема „Необходими пермутации в нормите на средновековното общество, отразени в психопатологията на страха от безвредни и отровни змии и от надписи на вратата на ада“, но и защото вашата нахална планетка е първокласен пример за зле използван интелект у господстващата форма на живот. На всичко отгоре предишният Събирач беше изчезнал по мистериозен начин. Признавам обаче, че ние, ъксълпците макар да сме значително по-интелигентни и чувствителни от жителите на Земята, често забравяме да следим какво става в тази забутана част на далечното спираловидно удължение на една иначе възхитителна галактика.

Тъкмо се потапах в прелестно горещата вана, когато дойде неочакваното повикване и се отзовах в хола на това отвратително чудовище Карсън Босков.

— Капеш ми на килима — каза Карсън.

— Но аз...

— Освен това те мислех за по-голям.

Опънах се в цял ръст — четири стъпки според земните мерки. Искаше ми се да имам хавлия. С отвращение огледах пентаграмата^[1] в краката си.

— Аз съм един изключително висок ъкслъпец — изрекох колкото може по-учтиво с централното си говорно отверстие. Левият ми рог нервно заигра, кожата ми се нагърчи в богатия на кислород въздух и ме засърбя основата на опашката.

Карсън се наведе над мен.

— Едвам те разбирам — каза той с оня типичен, тежък, мазен земен глас. — Трябва ли да писукаш?

— Моля ви, бъдете така добър да ме осведомите как се случи това — казах, признавам си, жално.

— Потта ти да не е от сярна киселина, защото ми се струва, че ми разяжда килима...

— Бях в банята — казах с достойнство. — Какво желаете?

— Обичайното — каза Карсън. — Но нека най-напред се изясня. Аз съм неврофизиолог, кибернетик, изключителен гений, носител на Нобелова награда за работата си върху компютърните аналози на нервната система и отдавна си мисля за дяволите. Мина ми през ум, че може би пентаграмният символ е кодиран в някакъв телепатичен компютър някъде в галактиката, който се отзовава на подходящи думи с емоционален заряд. Прерових библиотеките по свръхестествените въпроси, докато намеря нещо, което ми заприлича на няколко словесни ритуала на различни езици. Изпробвах ги всичките, но тъй като съм изключително трезв, добре владеец се и безстрастен гений, едва тази вечер успях да постигна нужната емоционална разпаленост.

— А как се справихте тази вечер? — попитах, скръбно мислейки за очарователната самка, която ме очакваше на приема на Великия Калудат, заради което и бях започнал да се къпя.

— След като днес бих оня от лабораторията на шах, в мен се разгоря страстното желание да имам най-добрия компютър във вселената — каза Карсън, сядайки срещу пентаграмата.

— Е, няма да можеш да го имаш, тъй като принадлежи на Ъкслъп. Защо не поискаш каквото ти сърце желае?

— Именно това ми желае сърцето.

Почесах се по опашката.

— Винаги съм смятал, че хората имат обикновени желания — богатства, власт, дълъг живот, успешно измъкване от подоходните данъци. Положително някое от тези неща ще те задоволи? Както се задоволяват интелигентните същества на другите планети.

— Другите планети? — Карсън се намести на удобния си стол като кръстоса отблъскващо дългите си крака, докато от мен продължаваха да се стичат капки по килима.

— Щом сте проумели, че дяволите, както хората винаги са наричали нас, ъксълъпците, не са свръхестествени, няма да ви е трудно да разберете, че ни е необходимо да поддържаме разрастването на Централния си Компютър. Като най-висши същества в галактиката ние винаги сме Събирали подходящи интелигентни екземпляри от всеки парсек на пространството, дори от тази крайно неприятна планета.

— Наистина — каза Карсън — напоследък много сте се навъртали наоколо. Голяма каша е на Земята.

— Не ни обвинявайте за вашите неприятности. Никой не се е телепортирал на Земята от векове, освен злочестият ми предшественик.

— Какво се случи с него?

— Той страдаше от тежка форма на артрит в крайната става на опашката (а точно там ние извършваме значителна част от логическото си мислене) и реши, че една ваканция в примитивна обстановка би му била от полза. Всъщност той самият помоли да го направят Събирач, отговарящ за Земята, но изобщо не се е обаждал от там.

Карсън се прозя, както, струва ми се, се нарича онова особено излагане на разширяващото се говорно отверстие, за да се покажат вградените оръдия за кълцане.

— Как се казваш?

— Меф 27.

— Слушай, Меф, как ъксълъпците откриха Земята?

— Съвсем типична история. Праисторическите членове на най-интелигентния биологически вид започват да употребяват сечива, заемат се с рисуване на картини, като използват силно емоционални ругатни, когато сечивата не искат да работят или картините не излизат и преди да се усетиш, измислят заклинанията и пентаграмата. Така че от време на време те неизбежно се включват в телепатичната мрежа на нашия Компютър. За щастие само ъксълъпци, заемащи високи правителствени постове или занимаващи се с научноизследователска дейност, което е едно и също в нашия просветен свят, знаят тайната на използването на компютри за фокусиране на душевните сили и

осигуряване на моментално телепортиране навсякъде. По този начин веднага можем да се справим с всеки бунт в нашата Империя.

— В такъв случай Земята е част от Ъксълпската Империя?

Потреперах, може би от студа, но по-вероятно от предчувствието.

— Разбира се, че не. Не сте достатъчно цивилизовани. Земята се използваше, преди да стане прекалено мръсна и гъстонаселена, предимно за туристически развлечения — обреди на плодородието, черна магия, лов на вещици и други забавления и игри.

Лека, но заплашително презрителна усмивка трепна по костеливото лице на Карсън (винаги съм предпочитал хубавата ъксълпска закръгленост), като каза:

— А вашият навик да отнасяте души?

— А, това ли? Всъщност ние Събираме мозъци или по-скоро центъра на рационалното управление (ЦРУ, както го наричаме у нас) на каквито нервни системи поискаме... защо се смеете?

— ЦРУ... — Карсън се изправи, кискайки се, и отиде до един съд с течност, откъдето си наля зловонна напитка. — Тогава какво правите със Събраните мозъци?

— Закачаме ги в нашия Компютър, разбира се. Докато ъксълпците са в състояние да се телепортират в което и да е пентаграмно поле, където се фокусира Компютъра, дори и против волята ни, както бяхте свидетел, ние не сме телепатични и, следователно, сме безполезни в системата на нашия Компютър.

Никога не бях чел за толкова многословна среща с човешко същество преди. Винаги си бях мислил, че те просто сключват сделка или падат на колене да се молят.

— Виждате ли — казах, — докато хората бяха в средновековния си период, ние променихме икономиката си от базираща се на отделни електромеханични компютри от старинния тип, който вие сега използвате, в обединена микромолекулярна система, функционираща на електрохимично-нервнофизиологична база. Ние събирахме ЦР... мозъци от цялата галактика. На примитивните планети като Земята беше по-лесно да вършим това посредством установената практика на „сделка с дявола“. Подписването на договор създава психологическа нагласа в мозъка, която впоследствие улеснява Прибирането и прехвърлянето в резервоара.

— Резервоара?

— Да, нашия прекрасен резервоар за мозъци, всеки от които безсмъртен благодарение на изкуствената протоплазма, която изобретихме за предпазване и подхранване на екземплярите. От години не сме имали нужда от много нови екземпляри. Икономииите не позволиха голямо развитие на науката.

— Зная как стоят тези въпроси — каза Карсън, като се протегна надолу, за да потупа десния ми рог с една химикалка. По-късно открих че той винаги поправя ръкописи, пише математически изчисления и решава кръстословици с писалка.

— Предполагам, че би трябвало да пожелае под задния ми двор да се образуват богати залежи на уран — каза той, като замислено поглаждаше грозната си издадена брадичка.

— Отлично — казах с облекчение, като си мислех, че все пак може би ще успея да стигна навреме за оргията на Великия Калудат. — С това доказвате, че човешките същества са способни на конструктивно мислене.

— Но аз промених решението си — каза Карсън. — Ще ти продам мозъка си срещу незабавно поставяне във вашия Централен Компютър.

— Драги ми човече! Това е наказателната част от договора, доколкото разбирам. Не трябва да вървите срещу традицията. В края на краищата резервоарът се нарича ад, само за да се достави удоволствие на земните екземпляри.

— Води ме в ада, Меф, веднага.

Въздъгнах.

— Много добре. Не нося официален формуляр със себе си, но ще го напиша на лист хартия от бюрото ви. — Протягайки ръка към него, забелязах, че в горната част на хартията бе напечатано името на доволния от своето Аз Карсън. Това Аз очаквах скоро да бъде във властта ни.

— Ето. Карсън Босков, доктор на науките. Подпишете това.

— С кръв ли?

— Велики Ък! Не! Тя разяжда пръстите ми. Не зная откъде се е появила тази легенда. Използвайте някоя друга телесна течност, щом трябва. Вярвам, че бърбеците ви...

— В никакъв случай.

— Плънка? — попитах аз, съзнавайки, че има твърде голяма вероятност потенето на кожата ми да предизвика временен недостиг на йони, вследствие на което пристъп на ъкслъпско главоболие.

— Извинявайте за израза, Меф, но в името на ада, кажи ми какво използват повечето от твоите жертви?

— Мاستило.

Точно след една ъкслъпска година без малко аз работех усилено над дисертацията си, за шести път отхвърлена от комисията, когато някой влезе в стаята ми в Сградата на Приложните Науки, без да почука.

— Престоят ми тук беше много интересен и полезен — каза Карсън Босков. — Благодаря ти, че ме прибра.

— Не може да сте тук! — Понеже подскочих изненадано, копитата ми се заплетоха в опашката и открих, че подът е извънредно твърд за най-централните й стави. — Вие сте само мозък в резервоара! — извиках. — Вие нямате тяло!

Това не беше съвсем вярно, тъй като той беше там, а мускулите на напълно голото му отблъскващо тяло играеха.

— Един правилно управляван гигантски компютър може да направи изненадващи неща от недиференцираната протоплазма, ако си го постави за цел — каза той.

Огледах се диво наоколо за никога неизползувания досега алармен сигнал.

Отново ми се прииска ъкслъпците да са телепати и толкова се разстроих, че не можах да концентрирам душевните си сили за телепортиране, винаги трудно без пентаграма.

— Не мисли как да се опиташ да ме убиеш, тъй като има няколко точни копия. Направих подобрения в оригинала, като осигурих някои тела със специални приспособителни механизми за планети, иначе непригодни за живот за обикновените човешки същества. А освен това всички ние сме телепати, свързващи се с други телепати из цялата галактика. Свършено е с вас, ъкслъпците, като най-висши същества.

— Аз ще се телепортирам за помощ!

— Ще те настигнем. И ние можем да го правим, при това без пентаграми. Вече сме по всички главни планети на вашата Империя.

Сега ние управляваме галактиката.

— Но драги ми Карсън...

— Името е д-р Босков, Меф. Ако се държиш прилично, може би ще си получиш доктората.

— Няма да се отклоня от пътя на добродетелта.

— Слушай, наистина ли искаш тази титла, Меф?

Изкушавах се, силно се изкушавах.

— Какво трябва да направя?

— Просто подпиши този договор за място в новия ми бизнес — „По-добро битие в телата на Босков“.

— Да не е някоя минавка?

— Ако прочетеш дребния шрифт, ще видиш, че новото ти задължение като обслужващ Компютъра е да не допускаш обитателите на резервоара да претупват работата си.

— Но аз и без това го правя.

— Това ще бъдат нови обитатели, тъй като предишните напуснаха. Ще използваме ъкслъпски мозъци от високите правителствени кръгове, разбира се, и ще увеличим възможността за телепортиране на вашия биологически вид, за да извършвате тежката работа в галактиката — преместване на планети и дори слънца.

— Ще нарушите екологията на галактиката!

Карсън се ухили, една смразяваща опашките гледка.

— Може дори да прередим вселената. Тъй като от сега ще живеем вечно и вселената може в крайна сметка да се промени в неблагоприятна за нас насока, ние ще я контролираме. Њкслъпците ще изпълняват благородния си дълг в резервоара.

— Обречени на ад!

— Завинаги — каза Карсън безпощадно. — Подпиши тук.

Поддадох се на сатанинското изкушение. Подписах. Ужасно ме болеше глава.

— Междувпрочем — каза Карсън, сгъвайки договора, — открих какво се е случило с ъкслъпския Събирач, който изчезнал на Земята. Изглежда той се е телепортирал в нещо, което сметнал за голяма, удобна, насочена към къщи пентаграма. Оказало се, че това са мокрите основи на огромна петстенна сграда, която се е строила близо до Вашингтон, САЩ. Тъй като вие, ъкслъпците, не можете да премествате

тежести, освен ако не работите по няколко души заедно, той останал като хванат в капан в този цимент.

— И все още ли е там?

— Изглежда най-накрая успял да прокара тунел навън, само за да се появи в друга сграда...

— Да не би... да не би в онази бялата...

— Вие, ъкслъпците, имате да отговаряте за много неща. Хайде, тръгвай, Меф.

Не искам да се оплаквам, земни хора, но моля ви, имайте милост. Изминаха вече два века, а вие, адски изчадия, на които не може да се вярва, не зачитате този последен договор. Аз още не съм си получил доктората!

[1] пентаграма — правилен петоъгълник, на страните на който са построени еднакви равнобедрени триъгълници (бел.пр.) ↑

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
9/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.